

RENOVACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 50 cènt. Número solt, 10 cènt.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.^{art} plana, ptes. 8: 6.e, 4 ptes. : 12.e, 2 pla.

Intercalats i remitis, a preus convinguts.

Periòdic setmanal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVE, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

Ignorància i covardia

Vetaquí dugues paraules, que són dos adjectius del nostra diccionari que n'hauríem de fer esment a diari en nostres cròniques i en les nostres converses.

L'ignorància a Espanya és ja secular; la menen els governs i la presumeixen els seus xais o súbdits, que'n direm poble.

Se manifesta, clara i brillant com la llum solar, en les nostres carreteres, escasses en número i dolentes; en les escoles primàries, per manca de mestres educadors, més que instructors de multituds; en les Universitats, orfes de de laboratoris i medis pràctics d'aprendre, ensenyant encare, com en temps de l'arruga, per boca de ganso; en els municipis, rublerts d'administradors fracassats, d'homes mancats d'iniciatives, xores d'ideals i per fi en el govern de Madrid, des d'on venen les célebres iniciatives que'ns demostren que són gent que no saben on van ni en quina mar naveguen.

Doncs què; no és de farsants i d'ignorants el voler començar l'obra de reconstitució nacional, amb la construcció de 25 submarins calcats i emmotllats baix patró dels adquirits fa poc en els Estats Units, de comú acord, el nostre govern, amb el d'aquella nació?... Es tant masell, el govern nostre, que no's recorda del passat i és tant ignorant que no comprèn que, en quant a defensa nacional, és millor gastar uns quants mils en concursos i en protecció a la gent estudiosa i d'iniciatives del país, que no copiar el dels altres, que ells ja posaran molta cura en no enviar lo millor ni la darrera inventiva, sinó lo vell, lo que per a ells siga un destorb. Som, o es considera, el govern, tant ignorants i tant inútils, que no creu trobar homes capaços, en el país, d'engendrar sisquera fos un petit i no molt aprofitat projecte; perquè, de córrer el perill de lo inservible, valia més gastar aquests diners més pràcticament, organitzant els estudis i protegint als que despuntessin en el ram nacional d'enginyer.

Una altra farsa i altre engany al país representen els pressupostos de l'Alba, sobre reconstitució nacional, puix la reconstitució, com molt bé han dit els diputats de les minories, sols s'entreu pel nom que porta el preàmbul de dit projecte. En aquest cas concret d'obstrucció al govern, encare les minories no han dit la veritat, per boca del país; puix elles creuen equivocadament i manyosament han sostingut també, que amb la creació d'un banc agrícola, els ferrocarrils secundaris, bons d'exportació, etc., i uns projectes més, tots ells secundaris, per a ajudar solament a ben morir

al país, la cosa era completa; essent així que solament amb això se remeiarà un xic el mal de la misèria que pateixen totes les regions d'Espanya.

Fins aquí, si és que s'aproven aquests projectes (que ho poso en quarantena), no's farà res més que una de les coses més naturals, la protecció al comerç, a la agricultura i a l'indústria, però nosaltres entenem que per a anar directe a la reconstitució nacional s'haurien de complementar aquests projectes, amb un altre d'imprescindible i de grossa categoria, a grosso modo, el de la cultura. Aquesta és la clau fonamental: començar per crear bons mestres de minyons. Ja veieu si és rutinari'l nostre mal; fer que'ls nois pugin tots amb una fortitut de caràcter i una voluntat a l'estudi, més que al ball, arreu d'Espanya, que no sigui possible, d'are en avant, aquesta covardia de caràcter i aquesta manca d'espiritualitat que dns fa restar desunits a tots, davant de l'enemic comú, que és el vell caciquisme, entronitzat, en l'Espanya morta, pels vells procediments de govern.

V. TURU

RÀPIDA

12 DE DESEMBRE DE 1916. — Un aconteixement important se produeix al món, que, segons com se desenrolli i's conclouï, devindrà, aquesta data, memorable. Els governs de les nacions centrals en guerra, proposen la pau als seus adversaris. Tota la premsa del món s'ha ocupat, en aquests supremes instants, d'aquest inesperat acte dels imperis centrals d'Europa, i en molts indrets s'auriola ja la tant desitjada i àdhuc sospirada pau. ¡Santa paraula!.. Paraula mil voltes esperada pels esperits rectes i humanitaris d'arreu del món!..

Amb la mateixa estupefacció que s'ha rebut l'esperançadora nova, milions de cervells humans barrinen la manera de que no sembli — com apar semblar de primera impressió, — una ficció o un moderníssim ardid de guerra. Milions de cors, en aquesta hora precisa, estaràn bategant amb furia, pensant en la possibilitat de la seva realització. Milions d'èssers ignorats no podran aguantar l'halè d'angoixa, esperant ansiosos la solució d'aquest aspecte inesperat de la gran lluita. Mares, fills, esposes, germans, passaràn hores d'afrosa inquietut, sofrint en la seva solitud, pensant en els seus, que han passat i passen mil penalitats i misèries.

Tots; tot-hom, faria esclatar el cor, per a que'n sobreixís l'unànim sentiment de pau, per a que influís en els directores de la gran tragèdia

que, a ben segur, no resoldrà amb el cor, sino amb el seu més o menys escalfat cervell.

Emperadors, reis, presidents, menadors de pobles, no podríeu, per a resoldre aquesta guerra, consultar a vostres respectius soldats o míseriosos pobles?...

* * *

ASPECTES DE LA GUERRA

(Del nostre redactor-corresponsal a París)

Les hermoses parisenques

No és RENOVACIÓ lloc apropiat per a escriure galanteries, però perdona'm, lector, un dia és un dia; i perdona'm tú també, simpàtica lectora, si faig alguna comparació — odiosa, com totes les comparacions, — i tú no'n surts prou ben parada.

Les hermoses parisenques mereixen que parlem d'elles, no sols per la seva gentilesa i elegància; sino també pel seu patriotisme, per la seva cultura, pel treball que sostenen i pel seu dolor de mares, d'esposes o de filles.

En perill la França, cridà als patriotes i els manté soterrats en les trinxeres de tot el front, hivern i estiu, amb neu, amb pluges i amb raigs de sol abrasadors; sols d'en tant en tant, permet que estin les seves cames i els seus braços enramats, que allarguin el coll, que tenen enfonsat entre les espatlles, que s'arrenquin el fing endurit que'ls cobreix i que vinguin fins a París, fins a Burdeos, fins a Perpinyà, fins als més apartats recons del terreny patri, a reveure la llar aimada, a abraçar als seus i a ofrenar-los-hi aquells bibelots admirables, construïts en les hores de tedi, allí, en el front, amb cartutxes descarregats i fragments d'obusos que esclataren a la vora, matant potser al company més volgut; i, després, a soterrar-se de nou.

Entretant, les hermoses dones de França se han vist obligades a deixar els seus treballs de dona per a treballar de ferm, com mascler, per a viure elles i per a que visqui la Patria; deixaren les seves blondes, les seves frivolitats, per a anar a sofrir les inclemències de l'hivern i les empentes dels passatgers atolondrats, en els trambies de París i de totes les grans ciutats; deixaren els seus brodats per a anar al Metropolità a revisar bitllets, a posar ordre a la multitud, a anunciar amb llurs veus angelicals l'estació vinenta; deixaren els seus telers per a posar-se davant dels torns vertiginosos i de les grandioses màquines de carregar obusos, en les fàbriques de municions; deixaren la vida de família per a substituir, en totes les oficines públiques, amb la seva cara riallera, a aquell

empleat antipàtic i ferreny; per a servir en els restaurants i cafés, amb les seves mans sempre fines i polides; per a triar la correspondència i lligar les saques, en les cases de correus; per a arrocagar carretons pels andens; per a escombrar carrers; per a vendre diaris; per a guiar *autos* i cotxes; per a ésser, en fi, útils, ben útils a la patria.

Adhuc aquelles altres, de situació econòmica privilegiada, que podien seguir vivint com abans, en l'opulència, que no'ls mancava cap retribució per a mantenir-se, s'han posat son vestit blanc d'enfermeres i les trobem en tots els hospitals, gorint ferits i ferint cors o les trobem, amb son gran mantell blau sobre les espatlles, per les estacions, seguint de nit i dia els trens de passatgers demanant almoines i els trens de ferits repartint aliments, aigua, tabac i paraules de consol entre'ls pobres *poilus* que venen nafrats de la batalla, somniant el somriure de la mare, o somniant la llar o somniant la patria llunyana, que pot-ser no veurà més.

Quan ens imaginem nosaltres a l'espiritual parisenca com el prototipu de la frivolitat, no ens l'hem representada pas treballant i lluitant sota'l *brouillard* espessíssim, sota la pluja persistent, sota una temperatura de cinc graus sota zero. No l'hem vista més que exteriorment, molt exteriorment; no hem vist més que'ls seus llavis i els seus ulls un xic pintats, les seves ungles rosades i lluentes, les seves dents molt blanques, el seu cabell perfumat, la seva pell molt neta i fina, i tot això ha sigut prou per a que creïssim que la dona parisenca es passava les hores del dia del bany al tocador, del tocador al carrer i del carrer al llit; per a que comparem son cervell amb el cervell de qualsevolga de les nostres dones amb pardalets al cap. I no és així la dona parisenca. La parisenca, és una altre. La parisenca, usa molt més del sabó que les nostres dones; usa la manicura i adhuc la pedicura; abusa un xic del coloret, però té no res menys sentiments de patria que li donen força per a aguantar com una heroïna les tràgiques jornades que li porta la sagnanta guerra, per a no refusar el treball pesat que la patria li encomana; i té cultura per a identificar-se amb l'estat actual del món per medi de la premsa, per a poder sostenir converses cultes i elevades sobre política, sobre treball, sobre la guerra...

Que ho diga, si no, la meva simpàtica cambra, nascuda en les terres novelesques de Bretanya, però de gracia i *sprit* parisenca; aquella xata que, un cop *finida* sa tasca al restaurant, en lloc d'anar a descansar o a veure al xicot, se'n va a lliçó d'anglès.

F. MONTAÑA

París, desembre 1916

IDÓLATRES

Són molts els homes que, per rutina, per caprici o pel rastrerisme que'ls domina, idolatren als que ocupen lloc preminent en la política d'un poble i que, com és natural, són de la seva devoció.

Són molts els que, més que idólatres, són xais, que formen remat alentorn de son rabadà, que, qual ídol immaculat, se'ls presenta acarasant-los quan, pels seus efectes, li són útils, i s'aparta de la seva vora, quan per a res els necessita.

Nosaltres, que combatem l'esclavatge que empresona als obrers, i que ells el suporten

per a la conservació material de llur vida, no podem per menys, que ocupar-nos dels que, podent ésser lliures sens lluitar, estàn convertits en ninots mecànics, que fan tot quant vol el que'ls dona corda.

El nostre poble, com tots els demés, n'està plè d'aquesta gent que va facturada i que parla sempre per compte d'altres: moltes vegades, se dona'l càs de que'l per ells idolatrat, els ha deixat fluixa aquella brida que s'han posat voluntariament, i baladregen, criden, piquen de peus i desafien a tot-hom, alentorn d'una discussió; i a l'endemà, ells mateixos, que cridaven tant, resten muts i no tenen humor de discutir; sols fan d'*orella*. Es que'l dia abans, que tant cridaven, traspassaren el terme de la jurisdicció que'ls marcà l'ídol i aquest, que se n'ha donat compte, els ha tapat la boca.

Els idólatres desempenyen llur missió en els cafès, i gairebé sempre són els que criden més, els irreductibles (?), els matons, els que han d'anorrear al primer que'ls digui *cul-d'olla*.

Són gent que inspiren llàstima; són gent inconscient i bestia; són gent que han vingut al món per a viure matriculats; son gent que, per instint, manen molt dintre de casa seva, que tenen prou cinisme per a pegar la llur muller, si així'ls escau, robant dolç amor de la llar i, en canvi, lluny d'aquesta, se deixen per a anar on vulguin dur-los, per a dir el que'ls dictin i per a fer el que'ls manin.

Tenen la desgracia de no saber disposar del valor psíquic que posseeixen i, per aquest motiu, continuament se ridiculitzen amb contradiccions, de les que's fan víctimes a l'endemà d'haver-se obcecat discutint.

La gent sensata, no pot menys que escoltar-se'ls com qui sent ploure...

Podrien ésser homes i són... de plànyer.

TOM GAR

El "caga-ferro" de la societat

En tots els pobles i en totes les nacions, hi ha un grupu més o menys nombrós, d'aquesta classe de gent que tot ho critica i que no serveix per a res.

Es l'obstacle etern de la roda del Progrés. És la pared que priva'l pas de les nobles iniciatives, redreçant-se al seu devant i posant el seu *veto* al desenrotllament de les grans idees.

Un conglomerat de desenganyats, xorcs i busca-raons, formen aquesta classe social que podríem dir ne, parlant sincerament, el *caga-ferro* de la societat.

Esperits pobres, migrats, incapaços d'encloure una idea noble, se veuen impotents de predicar una doctrina que ells no poden sentir per ésser d'una pasta molt dura'l seu cervell atrofiat.

Es una massa immòbil que a voltes dirigeix la mala fè, fent-la servir de medi per a aconseguir els seus fins.

Si almenys callessin, al veure la nulitat llur!... Ells, tot ho critiquen; tot ho escorcollen; però no noblement, cercant la causa de les coses i la raó del seu ésser, sino pel gust de criticar, per enveja; volent anorrear l'iniciativa d'altri.

Són gent sense fè, sens ideals; són inútils i adhuc destorbadors de la marxa del món. Tipus arcaics que'ns parlen de temps passats, quan encare no's coneixia la veu de la raó,

temps d'esclavatge i de jou; temps qual imperi era'l de la força.

Arreu n'hi han: Per ciutats i pobles; per viles i caserius; escampant la mala herba, que prou se cuiden de regar la mala fé i els instints de lucre dels mals governants.

Aquest és el principi de l'endarreriment dels pobles. El naixement del caciquisme, dels temps feudals. La por de l'obrer a l'amo. Les injustícies del món, totes se funden en aquesta mala raça d'esperits pobres, incapaços de pensar una veritat o de sentir una emoció.

Inproductius, adhuc anorreadors, maten les idees lloables amb el fibló de la crítica, de l'es carni i de l'injúria, quan veuen llur impotència.

I maltracten i acusen de revolucionaris als esperits renovadors, i diuen «evolució», per a no dir «revolució», perquè aquesta paraula creuen tacaria'ls seus llavis, si un cop l'arriessin a pronunciar.

Porten la pell d'ovella, quan en el seu cor no hi han sentiments nobles. Parlen dels càstics de l'infern, quan ells són els dimonis de la terra.

Aparteu vos de l'hipocresia que tapa la seva cara amb un vel de bondat. Fugiu d'aquests faritzeus que volen governar la nostra ànima i penseu tal com us dicti la raó, deixant entrar en el vostre *intellectus* la veritat, demostrada amb arguments assentats sobre premises clares, transparents de veritat i que no ofereixin el més petit dubte.

ESTEVE SARROCA

Del proletariat

L'il lustre diputat per Tortosa, en Marcell Domingo; aquest valent diputat republicà que, tal com se posen les coses, aviat serà l'únic que podrà ostentar dignament el nom d'aital, ha pronunciat fa poc, en el Congrés, un documentat discurs relatiu a l'última vaga ferroviària, que, com a seu, fou prenyat de veritats i de sinceritat, en el qual esboçà, d'una manera clara i terminant, el procés de aquella vaga, posant de manifest una serie de vergonyosos abusos i injustícies portades a cap per la Companyia del Nord, emparada pel nostre govern *lliberal*, prou per a indignar a tota una nació que no's trobi en l'estat d'abandó de sí mateixa, d'insensibilitat com se troba la nostra; puix estem tant decaiguts, ha devallat a aital extrem la sensibilitat dels espanyols, adhuc dels catalans, que ja res ens commou, ni tant sols ens emociona, ni quan se tracta de la defensa del nostre pa i dels nostres drets, trepitjats constantment, una hora, pels nostres incapacitats governs de la monarquia, altre, pels nostres burgesos, sempre sedents d'ingressos i afanyosos de augmentar les seves caixes, anc que sigui amb diners amassats amb la suor del sofert, de l'inoferiu obrer.

Quan se cansarà, el nostre poble, de servir de carn de canó? Quan sabrà impugnar en son esperit les santes rebel lles que'l dignifiquin, aixecant-lo al nivell d'home conscient a que, per raó natural, deuen arribar tots els homes? Quan?...

En la nostra manera de veure les coses, serà aviat; tal volta quan deixin de trontollar els canons, aquestes formidables màquines amb que els paissos capdevaners de la civil lització no's cansen de troçar carn humana. Allavors, quan renaixi la pau i se revisin els valors morals de les nacions, serà quan la classe prole-

taria se donarà compte del què podia haver fet amb sols estar organitzada; quan se convenci de la responsabilitat moral que l'assoleix, en aquest conflicte mundial, serà quan se decidirà a actuar i a disposar se a treballar de ferm per la pau universal i per la seva somniada emancipació.

Ll.

¡Tenebres!...

¿Veieu aquesta remada de gent que, com xais esgarriats, corren per diferents indrets, obeeint la crida orgullosa dels estridents xiulets i sirenes que se senten de molt lluny?

Doncs, tota aquesta bellugadiga de gent, són obrers. Són els desheretats que'ls vicis del dissabte i diumenge'ls han fet oblidar la setmana d'esclavitud que han passat i tornen altra volta a començar-la, a enganxar-se de nou al carro de plom. Són molts d'aquells que'l dia abans els veïeu abocats a una taula de joc, tot ubriagant-se amb *cigalons* de rom. ¡Mireu los! Encare tenen la testa adormida per l'alcohol. Caminen d'esma. Més, ells mateixos se donen el càstic. Van cap al centre d'exploació. ¡Es el lloc que's mereixen!...

Sóta'l braç hi porten l'esmorçar, el miserable esmorçar, embolicat en un mocador blavós, brut d'oli de la màquina. Junt, una ampolla d'una composició química, feta pel taverner del barri, que li donen el nom de vi.

Caminen, els més joves, al compàs d'una *polka* xavacana que varen aprendre en un *music-hall*.

Mireu, quina rialla's dibuixa en sos llavis. Es que recorden les escenes de la taverna i les aventures d'instint bestial de casa les infelices prostitutes.

Aquests éssers mesquins, són els que ho produeixen tot i els que tot els manca. Ells fabriquen riques teles i amb prou feines poden anar vestits. Edifiquen bonics i luxosos palaus i viuen en una miserable barraca. Construeixen presons per a que'ls hi tanquin a ells, així que desperta'l seu esperit d'homes lliures; aixequen esglésies per a casar-s'hi i batejar hi als seus fills, i per a després portar-los-hi — ja més grandets, — perquè'ls donin un vestidet, més o menys nou, a canvi d'uns quants pare nostres i de fer de comparsa en les processons.

Si a aquesta massa d'inconscients els prediquen ideals d'emancipació, no us entenen i fan mofa de vosaltres amb una rialla d'idiota, tot oferint-vos una copa d'aigua ardent.

¡Així són molts obrers!

¡Així se fan esclaus del capital!...

¡Si no fossin així, ja no ho fóren d'esclaus!

JAUME BARMONA
Obrer gerrer

SECCIÓ OBRERA

La vaga general de demà

Per a demà, dilluns, està anunciada la vaga general de vint-i-quatre hores, com a protesta del descuit del govern, davant el progressiu encariment de la vida.

Bella manifestació organitzada i que ja abans de practicar-la ha donat sos fruits. Els obrers ferroviaris, ja han aconseguit quelques millores en el llur servei i jornal, i el govern ja posa fil a l'agulla per a fixar els preus de molts queviures de primera necessitat.

Visca la vaga, doncs, si és que aquesta ha

d'ésser el fibló que desensopeixi als nostres governants; però que aquesta vaga sigui seria i sens cap altra finalitat que l'anunciada; puix si així no fos, se maltractaria llastimosament l'única arma que'ls obrers tenen per a fer se respectar en els seus drets.

* * *

NOVES. — En l'«Unió Gremial», de Barcelona, s'hi celebrà la magna assemblea de auxiliars de Registres de la Propietat, aprovant-se les següents conclusions:

1.er Constituir la societat d'oficials. Nomenar una comissió, per a fer els treballs preliminars, composta d'un auxiliar de cada un dels Registres de Barcelona i dels substituïts dels Registres de Girona, Reus i d'aquesta vila.

2.^{on} Endreçar una carta sol·licitut als parlamentaris, per a que defensin els drets dels auxiliars; i

3.er Dirigir telegrams al president del Consell de ministres, al ministre de Gracia i Justicia i al director general de Registres, donant-los-hi compte dels precedents acords.

* * *

Sabem que aviat serà un fet l'augment de jornal dels treballadors d'una fàbrica de teixits d'aquesta vila.

* * *

MITING PRÓ SUBSISTENCIES. — Per a avui diumenge, està anunciat un miting en el local de «La Violeta Catalana», en el qual hi prendran part, además de quelques oradors d'aquesta vila, els companys Seguí, del ram de construcció, de Barcelona; Batista, pels cilindradors i aprestadors; Roca, per la Federació Nacional de l'art tèxtil i fabril; i Lladó, per la federació obrera de Sabadell.

D'aquest acte, ne donarem compte en el vinent número.

NOVES

PRÆTORIUM. — Nou periòdic que ha arribat a la nostra Redacció, molt ben editat i que tracta pulcrament de literatura, art i sports. Es una revista de caràcter cultural, que honora als joves d'Hostalric, població on veu llum pública. Amb gust establím el canvi.

* * *

NOVA JUNTA. — La de la societat choral d'aquesta vila «La Violeta Catalana», ha quedat constituïda en la forma següent: president primer, Vicenç Vidal; president segon, Josep Cola; secretari segon, Josep Sarrà; vocal primer, Emili Autet; vocal segon, Rafel Rosàs; vocal tercer, Josep Teis; depositari, Joan Lliustuella.

Pel càrrec de secretari primer, s'elegí al malaguanyat jove, en Pere Llobet, mort fa poc com ja saben els nostres llegidors.

* * *

OBITUARI. — El dimarts prop passat va desaparèixer del món dels vius, a l'avençada edat de 82 anys, el que per espai de més de deu llustres fou mestre de minyons d'aquesta localitat, En Josep Alsina.

L'acte del seu enterrament, fou una bona demostració de les simpaties de que gaudía entre nosaltres el que va ésser mestre de varies generacions. Descansi en pau.

* * *

«LOS PREVISORES DEL PORVENIR». — En la reunió que'ls seus afiliats en aquesta població celebraren el prop passat dimarts, en «La Unión Liberal», resultaren elegits, per a formar la junta directiva, els senyors següents: president, En Francesc Torras Villà; vicepresident, En Josep Escobar Hernández; vocals, En Ramón Puig Aldabo i l'Emili Marlet Estafanell; secretari, En Francesc Bassas Palaus.

Així ens ho comunica'l representant de la societat en aquesta vila, En Francesc Porta.

* * *

CURSA DE MUNTANYA ARGENTONA-GRANOLLERS. — Fou un èxit aquesta prova, com ja era de preveure. Amb perfecta organització, se celebrà la cursa, a la qual assistiren 29 equips d'excursionistes i 8 de corredors. D'aquests, el primer equip que arribà, fou el compost pels senyors Prat, Erra i Martínez. Dels excursionistes, arribà primer, l'equip compost pels joves Olivé, Margalet i Balaguer.

* * *

OBLIT. — En el nombre passat i en aquesta mateixa secció, al donar compte d'una vetllada que's celebrà a «L'Alhambra», vàrem tenir l'involuntari oblit de deixar-hi consignat que prengué part en la mateixa, el jove M. Joseph, el qual llegí una hermosa poesia.

* * *

Ha prèss possessió de l'arcaldia, per disfrutar de llicència el propietari En Francesc Torras Villà, el nostre particular amic En Joan Montañà, primer tinent d'arcalde.

* * *

REUNIONS. — Per a avui s'anuncia la celebració de reunió general en les societats «Casino de Granollers», «La Alhambra» i «Orfeó Granollers», a l'objecte de procedir a la renovació de càrrecs.

Restaurant de l'Estació de M. Z. A.

a càrrec de

MANUEL ARGEMÍ

RIFA-REGALO

d'un

MAGNIFIC MUEBLEPHONE

en combinació amb la Rifa de Nada!

Es un artístic aparell fonogràfic, allotjat dins una preciosa caixa de caoba, amb adornaments de bronze. Tot ell va tancat amb persianes i és proveït d'un departament per a les plaques. Llum elèctrica a l'interior

Acompanyen al MEUBLEPHONE un centenar de plaques dobles, impressionades pels millors artistes i institucions musicals

Preu del bitllet, 10 céntims

Renovació

SE VEN A LA

BOTIGA NOVA

IMP. DE E. GARRELL I GRANOLLERS

La Unión i El Fénix Español

Companyia d'asegurances reunides
(INCENDIS i VIDA)

Representant a Granollers:

José Casado Muriel

ALFONS IV, 26

SABATERIA

de

N. Valls i fill

Calçat sòlid i elegant
a preus reduïts

CARRER DE SANT ROC, 5

Botiga Nova

Carrer Anselm Clavé, 16

GRAN ASSORTIT
en Postals, Objectes d'escriptori
i Perfumeria

Figurins:

París Elégant i La Femme chic

Fotografia BOSCH

Retrats al bromur

Reproduccions i Ampliacions

50 per 60 centímetres des de

5 PESSETES

Espanya Vitalicia

COMPANYIA DE SEGURS SOBRE ENFERMETATS

Metge Representant: DON ALFRED CANAL

TAULA DE SUBSIDIS

Categories	PRIMES		SUBSIDIS DIARIS			SUBSIDI DEFUNCIÓ
	De 10 a 42 anys	De 42 a 55	Medecina	Ciruj. Major	Ciruj. Menor	
1. ^a	0.60	0.95	1.50	1.50	1.00	12.50
2. ^a	1.10	1.35	3.00	3.00	2.00	25.00
3. ^a	1.60	1.85	4.00	4.00	2.50	35.00
4. ^a	2.10	2.60	5.00	5.00	3.00	40.00

NOTA IMPORTANT: El subsidi per defunció pot augmentar se fins a 200 ptes satisfent una sobre-prima de 0.20 ptes. cada mes.

ESTEVE

CAMILLO

CALITAT EXTRA SUPERIOR

Vendes a l'engrós i al detall * Exportació a provincies

CARRER D'EN PRIM, 87

Arderiu Payerols i C.^a

TRANSPORTS

CARRER DEL REC, 15

Barcelona

¡No hi há més, senyors!... Quan tinguin sed, no demanin
altre cosa que les Begudes Gaseoses, Sifons i Aixarops

DEPOSIT DE LA CERVESA DAMM

CLOTET

Carrer de Barcelona, 16 i 18

Miquel Iglesias

PLAÇA DE LES OLLES, 14

Gran assortit

en

Articles de Pisa,

Bateria de cuina

Flors artificials

SASTRERIA

de

J. Sitjes Freixas

:: Confecció esmerada de trajos i
tota classe d'abrics (gabans, etc.)

Plaça Major, 27

LA CATALANA

Societat de Segurs contra Incendis a Prima fixa

Domiciliada a Barcelona

Rambla Catalunya, 15 i Corts, 264

Agent amb cartera

a Granollers i son Partit

Pere Novellas Valls

Carrer d'Alfons IV, 30